

Книга Йоїла і Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня — Номер шістнадцять

Jeff Pippenger
2025-12-22

Число шістнадцять

Заздалегідь перепрошую за таку багатослівність перед тим, як узятися за основну тему. Я хочу окреслити деякі пророчі лінії, які є важливими елементами логіки, яку маю намір застосувати, коли ми безпосередньо розглядатимемо книгу Йоїла. Я вже згадував, що єврейське слово, яке в книзі Йоїла перекладено як «відсікти», має свої корені в жертвоприносному способі затвердження завіту за днів Авраама.

Прокиньтесь, п'яниці, і плачте; і вийте, всі, хто п'є вино, через молоде вино; бо воно відняте від ваших уст. Йоїл 1:5.

Єврейське слово «cut off» — це H3772, і це первісний корінь, що означає 'відрізати (відсікти, зрубати або розсікати); у переносному значенні — знищувати або пожирати; зокрема — укладати завіт (тобто укладати союз або угоду, первісно шляхом розсікання плоті й проходження між частинами)!

Я розумію, що визначення Стронга терміна «відтинати» називає його «первісним коренем» у граматичному сенсі. Водночас відтинання, пов'язане із заповітом та Авраамом, указує на те, що світло заповіту пов'язане зі словом, і це світло викладене на рівні його первісного історичного кореня. «Відтинати» в контексті історії заповіту — це пророчий символ, заснований на своїх первісних коренях, і воно також граматично визначається як первісний корінь.

Проголошення у п'ятому вірші не лише вказує на те, що вони не мають звістки про пізній дощ, який символізується «новим вином», але й на те, що їх «тоді й там» відкинуто як народ Божого завіту, народ завіту, який веде свої «первісні корені» від Авраама.

Покоління, що померло в пустелі протягом сорока років, виводило свої давні корені від Авраама, тобто батька багатьох народів. Покоління, яке разом з Ісусом Навином увійшло в Обітовану землю, виводило свої давні корені від Авраама. Юдеї, які розіп'яли Христа, виводили свої давні корені від Авраама. Протестанти, що вийшли з Темних віків і яких у 1844 році було випробувано та обійдено як Божий обраний заповітний народ, виводили свої давні корені від Авраама. Міллеритський філадельфійський рух, який 22 жовтня 1844 року увійшов у Святе Святих, виводив свої давні корені від Авраама. Міллеритський лаодикійський рух, який у 1863 році відбудував Єрихон, виводив свої давні корені від Авраама. Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня, яку буде вивергнуто з уст Господа під час скорого запровадження недільного закону, виводила свої давні корені від Авраама.

Усі ті покоління виконали або виконають притчу про виноградник.

П'яниці у книзі Йоїла прокидаються й виявляють, що їх відкинуто як Божий народ і що вони не мають послання пізнього дощу. Тоді істинним є протилежне. Ті, кого Йоїл називає такими, що носять «вінці слави», входять у завіт, запечатаються й підносяться як приношення. Найперший ратифікований завіт між Богом і вибраним народом розпочався з того самого «розсічення», що представлене в остаточній жертві Божого народу, яка починається з недільного закону. Це розсічення є відділенням пшениці від куколю. Кукіль відкидають і кидають у вогонь, а пшеницю зв'язують у снопи як п'ятидесятницьке приношення первоплодів пшениці, яке тоді підноситься, «як у попередні роки».

Існують чотири місця, на які зазвичай вказують, щоб представити завіт Авраама. У дванадцятому розділі Буття Авраама «покликано» і йому дано обітницю зробити його великим народом. Це не є частиною завіту, але це покликання до обітниці. На тому етапі його ім'я — Аврам, бо одним із символів завітних взаємин є зміна імені. Ім'я Авраама змінюється на третьому з чотирьох кроків завіту.

Бо коли Бог давав обітницю Авраамові, не маючи ким більшим поклястися, поклявся Самим Собою, кажучи: «Справді, благословляючи, Я благословлю тебе, і, розмножуючи, Я розмножу тебе». І так, після довготерпіння він одержав обітницю. Бо люди, правду кажучи, клянуться вищим, і присяга для підтвердження є для них кінцем усякої суперечки. Тому і Бог, бажаючи рясніше показати спадкоємцям обітниці незмінність Своєї ради, підтвердив присягою: щоб через дві незмінні речі, в яких неможливо Богові збрехати, ми мали міцну вітху — ми, що прибігли до притулку, щоб ухопитися за надію, поставлену перед нами, — яку надію маємо як якір для душі, і певний, і твердий, що входить усередину, за завісу; куди як предтеча за нас увійшов Ісус, ставши Первосвященником навіки за чином Мелхиседека. До Євреїв 6:13–20.

Покликання було Божою обітницею Авраамові, і Він надав друге свідчення через "клятву", що послідувала. "Клятва", що послідувала, була потрійною. Після покликання з обітницею, яке було першим кроком, другий, третій і четвертий кроки становлять власне потрійний завіт Бога з обраним народом. У п'ятнадцятому розділі Буття Бог формально "укладає" (встановлює) завіт через драматичний ритуал, у якому лише Бог проходить між розсіченими тваринами, безумовно обіцяючи землю нащадкам Авраама. Обітована земля була представлена як країна між двома річками: рікою Єгипту та рікою Євфрат. Перший крок потрійного завіту містить пряме посилення на пророчий символізм двох річок і все, що пов'язане з тим символом. Коли натхнення вказує на річки Улай і Хіддекел як на події, що тепер перебувають у процесі сповнення, ці дві річки були прообразно представлені у пророцтві Авраама. Дія відбувається між двома річками Авраама, які, будучи поєднані з двома річками Даниїла, утворюють чотири річки, бо голос Христа — це голос багатьох вод.

Того ж дня Господь уклав завіт з Авраамом, кажучи: Твоєму потомству Я дав цю землю, від Єгипетської ріки аж до великої ріки, ріки Євфрат: Кенеїв, і Кенізеїв, і Кадмоніїв, і Хіттеїв, і Перізеїв, і Рефаїмів, і Амореїв, і Ханаанеїв, і Гіргашіїв, і Євусеїв. Буття 15:18-21.

Земля, обіцяна Аврамові, — це весь світ, який в останні дні представлений десятьма царями, тоді як у перші дні завіту його було зазначено як десять племен, а не царів. Сто сорок чотири тисячі будуть у конфлікті з усім світом. Тоді світ буде залучений до випробування, пов'язаного з примусовим запровадженням недільного поклоніння з боку єдиного світового уряду під керівництвом багряної блудниці з сімнадцятого розділу Об'явлення, яка панує над десятьма царями землі. У випадку з Аврамом церковно-державний символ образу звіра представлений рікою Єгипту, символом державної влади, і рікою Вавилону, символом церковної влади.

Після цих подій слово Господнє прийшло до Аврама у видінні, кажучи,

Не бійся, Авраме: Я твій щит і твоя вельми велика нагорода.

І сказав Аврам: Господи Боже, що Ти даси мені, бо я бездітний, а управитель мого дому — цей Еліезер із Дамаску? І сказав Аврам: Ось, Ти не дав мені нащадка; і ось, народжений у моєму домі — мій спадкоємець. І ось, слово Господнє прийшло до нього, кажучи,

Цей не буде твоїм спадкоємцем; але той, хто вийде з лона твого, буде твоїм спадкоємцем. І він вивів його надвір і сказав: Поглянь тепер на небо та перелічи зорі, якщо зможеш їх злічити. І сказав йому: Так буде потомство твоє.

І він увірував у Господа; і він зарахував це йому в праведність. І він сказав йому,

Я — Господь, що вивів тебе з Ура Халдейського, щоб дати тобі цю землю у спадщину.

І сказав: Господи Боже, чим я пізнаю, що я його успадкую? І сказав до нього,

Візьми для мене трирічну телицю, трирічну козу, трирічного барана, горлицю та молодого голуба.

І взяв він усе це, і розсік їх надвоє, і поклав кожна половину навпроти іншої; а птахів він не розсікав. Коли ж птахи спустилися на ті туші, Аврам відганяв їх. Коли ж сонце заходило, напав на Аврама глибокий сон; і ось жах великої темряви огорнув його. І сказав Він Аврамові,

Знай достеменно, що нащадки твої будуть чужинцями в землі не своїй і служитимуть їм; і ті гнобитимуть їх чотириста років; а також той народ, якому вони служитимуть, я судитиму; а потім вони вийдуть із великим майном.

І ти відійдеш до батьків своїх у мирі; будеш похований у добрій старості.

А в четвертому поколінні вони повернуться сюди, бо міра беззаконня амореїв ще не повна.

І сталося, коли зайшло сонце й настала темрява, аж ось димляча піч і палаючий світильник пройшли між тими частинами. Буття 15:1-17.

Той, Хто мав вести Мойсея та дітей Ізраїлю вночі стовпом вогню, а вдень хмарою, пройшов між тими «розсіченими» частинами як димна піч і палаючий світильник.

А Господь ішов перед ними вдень у стовпі хмари, щоб провадити їх дорогою, а вночі — у стовпі вогню, щоб світити їм, щоб вони йшли вдень і вночі. Він не віддаляв від лица народу стовпа хмари вдень, ані стовпа вогню вночі. Вихід 13:21–22.

Палаючий світильник і димляча піч символізують стовп хмари чи вогню і становлять пророчий елемент першого з трьох кроків у встановленні Богом заповіту з Аврамом. Розділ починається словами «Не бійся», бо звістка першого ангела — «Бійтеся Бога», і ті, хто, як Аврам, бояться Бога, не матимуть потреби боятися Бога. Є два види страху, бо є дві категорії людей.

Далі в уривку про завіт Аврам повірив Богові, і це було зараховано йому в праведність. Три ангели співвідносяться з діяльністю Святого Духа, як це викладено Іваном, який навчає, що Святий Дух викриває щодо трьох речей: гріха, праведності та суду. Ці характеристики відповідають трьом ангелам, тож після того, як в уривку про завіт окреслено страх Божий, визначається другий крок — праведність, після чого слідує проголошення суду, що є третьою дією Святого Духа і посланням третього ангела. Перший крок завіту був прообразом послання першого ангела, яке завжди є фракталом усіх трьох послань. Три кроки процесу завіту представляють трьох ангелів із чотирнадцятої глави Об'явлення.

Після того, як Аврама було зараховано праведним, що позначає другого ангела, він готує жертву, бо жертву готують безпосередньо перед третім етапом суду. Та жертва представляє жертву левитів з Малахії 3, яка підноситься як стяг. Подібно до того, як три періоди по сорок років у житті Мойсея представляють послання трьох ангелів, перші сорок років Мойсея містять усі три етапи послання трьох ангелів.

Свідчення Мойсея починається з того, що його батьки боялися Бога (перший крок), після чого — візуальне випробування. Другий крок включає візуальне випробування, як це було у першому розділі книги Даниїла, коли Даниїл спершу виявляє страх перед Богом і відмовляється їсти вавилонську їжу, а потім його випробовують за його зовнішністю. Потім для Даниїла настав третій іспит через три роки — царем Навуходоносором, символом царя півночі та недільного закону, який є вісткою третього ангела.

Батьки Мойсея боялися Бога, поклали його в ковчег і опустили у воду, а доньку фараона привели, щоб побачити це, і вона винесла рішення на користь порятунку дитини. Початок життя Мойсея був ілюстрацією завіту, який Бог уклав із людством, а потім через Мойсея Бог також уклав завіт з обраним народом з-поміж людства. Завіт Ноя з людством представляє велику множину, а завіт Мойсея з обраним народом — сто сорок чотири тисячі. Жертва, яку Аврам мав принести, щоб скріпити завіт, несла знак завіту Ноя, так само як і Мойсей, який століттями пізніше сповнив пророцтво Аврама.

Жертвоприношення складалося з п'яти різних тварин: трирічної телиці, трирічної кози, трирічного барана, горлиці та молодого голуба. Птахів залишили цілими, а телицю, барана і

козу було «розсічено» навпіл. Жертвоприношення є прообразом підняття стяга в останні дні як видимого випробування для людства. Видимим знаком для доньки фараона було немовля Мойсей у ковчезі. Ковчег символізує вісім душ, що були в ньому. Число «вісім» утверджується як одна з пророчих характеристик стяга ста сорока чотирьох тисяч. Коли розглянути п'ять тварин-жертв і три з них розділити навпіл, тоді жертва складатиметься з восьми частин, як це показано на прикладі Ноя, а потім підтверджено в приношенні Аврама.

Ті п'ять тварин, коли їх поділено, як наказав Бог, символізує число «вісім», і таким чином вони уособлюють ті душі наприкінці світу, які були прообразно представлені «вісьмома» душами на ковчезі. Знак обрізання, який є другим кроком у потрійному завіті Аврама, мав здійснюватися на «восьмий» день після народження, а цей обряд було замінено хрещенням, яке є прообразом воскресіння Христа, що сталося на «восьмий» день. Число «вісім» є усталеною ознакою завітів і Ноя, і Мойсея, і вони є прообразом ста сорока чотирьох тисяч, які будуть піднесені як знамено, як приношення, і які є «восьмим», тобто із семи.

Ті п'ять тварин символізує п'ять мудрих дів, які представлені «вісімкою» на ковчезі, перейдуть зі старого світу в новий світ — не побачивши смерті.

Жертва Аврама була чистою жертвою, бо всі тварини в цій жертві були чистими, і разом вони представляють основні види тварин, що використовувалися для жертв цілопалення. Вістка першого ангела містить наказ поклонитися Творцеві, і основні жертвні тварини служіння святилища, яке мало бути встановлене, коли пророцтво Аврама сповнилося за часів Мойсея, подані як жертви поклоніння, водночас будучи прообразом заклику першого ангела поклонитися Творцеві.

Вісімнадцятий вірш прямо стверджує: «Того дня Господь уклав завіт з Аврамом». Це позначає перший із трьох етапів, які типологічно відповідають трьом ангелам чотирнадцятого розділу Об'явлення. Етап завіту в п'ятнадцятому розділі Буття представляє вістку першого ангела чотирнадцятого розділу Об'явлення, після якої йде другий ангел, який був прообразно означений другим етапом завіту Аврама, викладеним у сімнадцятому розділі Буття.

На другому кроці ім'я Аврама змінюється на Авраам. «Аврам» означає «батько піднесений», а «Авраам» означає «батько багатьох народів». Під час покликання Аврама була дана обітниця стати великим народом, але ця обітниця не була підтверджена, доки не було змінено ім'я Аврама. Тоді він став першим батьком вибраного народу завіту. Наступний крок символізував вістку третього ангела, коли Авраама випробували жертвоприношенням Ісаака, що символізувало хрест, який, у свою чергу, символізував 22 жовтня 1844 року, що символізує недільний закон — який і є вісткою третього ангела. Той третій крок завіту був звершений двадцять другого жовтня 1844 року, і він викладений у Буття, розділ двадцять другий.

У другому кроці, який є другою ангельською вісткою, де Аврамові змінено ім'я, встановлюється обряд обрізання як «знак» завітного народу та їхніх стосунків із Богом. Саме в історії другої ангельської вістки Божий народ запечатується. Їх підносять як стяг у

третій ангельській вістці, представленій недільним законом, але вони запечатуються в період безпосередньо перед недільним законом, що в історії міллеритів відповідало б часу незадовго до закриття дверей 22 жовтня 1844 року.

Те саме стосується трьох указів, що вийшли з Вавилону і започаткували 2300-річне пророцтво, яке завершилося приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року. Храм було завершено за часів другого указу, після першого, але до третього. Фундамент було закладено за часів першого указу, а будівництво храму завершено за часів другого указу. Третій указ у 457 р. до н. е. розпочав відлік 2300 років, причому сам указ повернув юдеям національний суверенітет. На третій віхи утверджується царство, що ілюструється відновленням національного суверенітету при третьому указі та піднесенням тріумфальної церкви як знамена під час недільного закону.

Третій указ символізував прихід третього ангела до шлюбу 22 жовтня 1844 року. Наречена готується перед шлюбом, а не під час шлюбу. Запечатання ста сорока чотирьох тисяч здійснюється якраз перед недільним законом, у період, який пророко представлений як випробування образу звіра. Нам повідомлено, що випробування образу звіра є випробуванням, яке ми повинні пройти перед закриттям випробувального часу.

Господь ясно показав мені, що образ звіра сформується перед тим, як закінчиться час випробування; бо він має стати великим випробуванням для Божого народу, через яке буде вирішено їхню вічну долю. Ваша позиція — така плутанина суперечностей, що вона введе в оману лише небагатьох.

У 13-му розділі Об'явлення ця тема ясно представлена; [Об'явлення 13:11-17, цитовано].

"Це випробування, яке Божий народ має пройти, перш ніж його буде запечатано. Усі, хто довів свою вірність Богові, дотримуючись Його закону і відмовляючись приймати фальшиву суботу, стануть під прапор Господа Бога Єгови і отримають печатку живого Бога. Ті, хто зречеться істини небесного походження і прийме недільну суботу, отримають знак звіра." Manuscript Releases, том 15, 15.

Двері зачинилися 22 жовтня 1844 року, символізуючи зачинені двері за недільного закону. Сестра Вайт стверджує, що випробування «образом звіра» — це випробування, яке ми маємо пройти «перш ніж» закриття час благодаті, і вона також зазначає, що саме в цьому випробуванні вирішується наша вічна доля. Перед недільним законом наречена готується, і для цього потрібно мати належну весільну одягу — одягу, яку мають очистити очищувальні вогні Посланця Заповіту. Печатка ставиться перед весіллям, а потім весілля відбувається за недільного закону.

Сестра Вайт визначає, що запечатування є утвердженням в істині як інтелектуально, так і духовно. Вона також зазначає, що «коли» народ Божий буде запечатаний, «тоді» прийде потрясіння Божих судів. Потрясіння — це суди, що починаються з землетрусу одинадцятого розділу Об'явлення, який є недільним законом у Сполучених Штатах.

Міллеритський храм був завершений під час Опівнічного Кличу, вказуючи, що печать ставиться перед третьою віхою суду. У завіті Авраама третім етапом суду був Ісаак на горі Морія, який був прообразом не лише Христа на хресті, але й приношення левитів у Малахії 3.

І він сяде як плавильник і очищувач срібла, і очистить синів Левія, і переплавить їх, як золото й срібло, щоб вони приносили Господеві жертву в праведності. Тоді жертва Юди та Єрусалима буде приємна Господеві, як за давніх днів і як у минулі роки.

І Я наближусь до вас для суду; і буду скорим свідком проти чаклунів, і проти перелюбників, і проти тих, що неправдиво клянуться, і проти тих, що утискають наймита в заплаті його, вдову та сироту, і позбавляють прибульця його права, і Мене не бояться, говорить Господь Саваот. Малахії 3:3-5.

Після процесу очищення жертва буде 'тоді' як у давні дні, і жертва готується під час заключного акту суду, бо саме тоді левіти, які були очищені й приготовані як жертва, протиставляються нерозумним дівам, проти яких Христос має бути "швидким свідком". "Швидкий свідок" — це "вірний свідок до Лаодикійської церкви", який кидає Шевну, мов кулю, у далеке поле і який вивергає лаодикійців із Своїх уст. Відокремлення пшениці від куколю буде швидким, бо заключні рухи швидкі. Той швидкий посланець — це Той, Хто раптово приходить до Свого храму в Малахії 3.

Піднесення жертви в книзі Малахії «як за давніх днів» — це піднесення знамена ста сорока чотирьох тисяч; це було піднесення двох хлібів коливного приношення у свято П'ятидесятниці; це було піднесення зм'я на жердині в пустелі; це було піднесення Христа на хресті, і це було піднесення Шадраха, Мешака та Абедегега у вогненній печі з Христом, тоді як увесь світ дивувався й чудувався; це було видання таблиці 1843 року та задумане призначення для таблиці 1850 року.

Саме на другому етапі завіту Авраама було встановлено й заповідано обряд обрізання, який таким чином став знаком завіту. Авраам, на відміну від Мойсея, негайно обрізав Ісаака, тож коли на третьому етапі він підніс його як жертву, Ісаак уособлював цей знак. Згодом цей знак замінило хрещення; разом вони є двома свідками знака хреста.

Що таке печатка живого Бога, яка ставиться на чолах Його народу? Це знак, який можуть розпізнати ангели, але не людські очі; бо ангел-губитель має бачити цей знак викуплення. Мислячий розум побачив знак Голгофського хреста в усиновлених Господом синах і дочках. Гріх порушення Божого Закону знято. На них весільна одежа, і вони слухняні та вірні всім Божим заповідям. Рукописна публікація, № 21, 51.

На першому етапі завіту, у п'ятнадцятому розділі книги Буття, визначено пророцтво про 400 років у неволі, а Павло називає цей самий період 430 роками. Розрахунок Павла починається з покликання в дванадцятому розділі книги Виходу, адже він включає час мандрів Авраама. При уважному розгляді чотириста років у співвідношенні з тридцятьма роками — це один символ, поданий Павлом, а чотириста років, як їх подає Аврам, — інший символ. Отже, що символізує чотирьохсотлітній період, що символізує період у чотириста тридцять років, і що

символізують тридцять років?

Науковці переконливо довели, що чотириста тридцять років можна поділити на два періоди по двісті п'ятнадцять років: перший період — без неволі та рабства, другий — період рабства.

Авраам увійшов до Ханаану у віці 75 років, а Ісаак народився, коли Авраамові було 100 років (через 25 років). Яків народився, коли Ісаакові було 60 років, а до Єгипту Яків увійшов, коли йому було 130 років. Разом це дає 215 років у Ханаані та 215 років у Єгипті, усього 430 років. Для дослідника пророцтв це становить два свідчення з двох символів завіту; у Павла, як і в Аврама, було змінено ім'я. Павло називає 430, а Аврам — 400. «Рядок на рядок» виконання двох пов'язаних часових пророцтв пов'язане з першим періодом завіту, що привів до становлення Божого обраного народу.

Коли Христос увійшов в історію, щоб підтвердити завіт з багатьма на один тиждень, той тиждень являв собою два взаємопов'язані часові пророцтва. Пророцтво Павла про чотириста тридцять років можна поділити на дві рівні частини, як і тиждень Христа: 215 років у Ханаані, а потім 215 років у Єгипті, що є прообразом свідчення Христа особисто протягом 1260 днів, після чого 1260 днів свідчення Христа в особі Його учнів. 2520 днів, протягом яких Христос підтверджував завіт, також означають «сім часів», що є «суперечкою Його завіту».

Від 723 року до н. е. до 1798 року — 2520 років, і ці роки поділено на два періоди по 1260 років, що представляють язичництво, яке протягом 1260 років попирає святиню та воїнство, а потім папство, яке протягом 1260 років попирає святиню та воїнство. Серединою Христового тижня був хрест, а середина тижня (538) дає 1260 років язичницького свідчення, за якими йдуть 1260 років язичницького свідчення від папського послідовника язичництва. Коли на хресті було наділено владою Христове царство благодаті, це було прообразом 538 року, коли було наділено владою царство антихриста. На хресті буквальний Ізраїль було відкладено, і розпочався духовний Ізраїль. У 538 році буквальне язичництво було відкладено, і почалося духовне язичництво.

Пророцтво Аврама про чотириста років подається також як про чотириста тридцять років. Це те саме пророцтво, але представлене двома символами завіту. Ці два пов'язані часові пророцтва визначали рабство та визволення Божого народу, що мали здійснитися на початку завітної історії давнього Ізраїлю. Наприкінці завітної історії давнього Ізраїлю є одне часове пророцтво, яке узгоджується з іншим у співвідношенні «день за рік», тим самим окреслюючи два часові пророцтва, що наголошують на визволенні та рабстві.

У проміжній історії між початком і кінцем стародавнього Ізраїлю ми знаходимо Даниїла у вавилонському полоні. З тієї історії завіту, яка визначає рабство й обітницю визволення, постає пророцтво, що поєднує історію завіту стародавнього Ізраїлю з історією завіту сучасного Ізраїлю. У книзі Даниїла ідентифіковано два часові пророцтва. «Клятва» Мойсеевих «семи разів» із Лев. 26 ідентифікується в Дан. 9:11, так само як і питання тринадцятого вірша в Дан. 8, що веде до відповіді чотирнадцятого вірша, яка визначає

пророцтво про 2300 років. «Клятва», порушення якої є «прокляттям Мойсея» (Дан. 9:11), була застосована 677 р. до н. е. проти південного царства і, як і 2300 років, завершилася 22 жовтня 1844 р. Обидва 2520-річні розсіяння містяться в питанні тринадцятого вірша, а відповідь чотирнадцятого вірша — це 2300.

Як і з Мойсеєм, альфою завітної історії давнього Ізраїлю, і як із Христом, омегою завітної історії давнього Ізраїлю, початкова альфа-історія сучасного Ізраїлю включала два взаємопов'язані пророцтва часу. Одне означало неволю і рабство, а інше — визволення. Поділ 430 років на два рівні періоди в альфа-історії давнього Ізраїлю слугував типом пророчого поділу, що повторився впродовж тижня, коли Христос підтвердив завіт, а також пов'язаного періоду суду за порушення завіту, який був поділений на дві рівні частини; це являє двох свідків того, що альфа-історія сучасного Ізраїлю матиме подібний пророчий якір. Спільне завершення 2520 і 2300 років дає третього свідка двох взаємопов'язаних пророцтв часу, які мають у своїй структурі поділ посередині на дві рівні частини.

Троє свідків спонукали б душу очікувати, що, коли Господь вступить у завіт зі ста сорока чотирма тисячами в омега-історії сучасного Ізраїлю, будуть два пов'язані між собою пророцтва пророчого часу і пов'язаний із ними період, поділений на дві рівні частини, але це не може бути так, бо коли Господь уклав завіт із сучасним Ізраїлем, Він підняв Свою руку до неба й проголосив, що часу більше не буде.

Завіт ста сорока чотирьох тисяч представлений двома хлібами коливання з приношення первоплодів пшениці. Пророчу структуру з трьох свідків, після яких іде подвійне свідчення без визначення пророчого часу, бачимо в приношенні Аврама телиці (яку було розсічено порівну), кози (яку було розсічено порівну) і барана (якого було розсічено порівну), а потім — горлиці та голуба.

Перші три жертви мали у своїй символіці три роки, що вказувало на те, що вони представляють три жертви, які мали пророчий час. Мало того, що всі три жертви мали пророчий час, у кожній цей пророчий час був порівну поділений на два періоди. Горлиця і голуб не мають зазначеного віку; вони просто мали бути молодими, бо вони представляють останнє покоління народу завіту, яке представлене двома птахами, або двома отарами.

Дві отари символізують великий натопт і сто сорок чотири тисячі, але два птахи мають другорядне значення. Голуб — одне з приношень у святині, і коли шукаєш, що мається на увазі під голубом як приношенням, то найчастіше це означає різновид голуба; тоді як голуб у приношенні Аврама позначає птаха настільки молодого, що він ще без пір'я, або, що ще гірше, птаха, якого ошпиано. На цьому пророчому рівні ці два птахи — це пшениця і кукуля.

В останні дні стяг буде піднесений до небес, мов птах, і станеться це саме тоді, коли двоє нечистих птахів піднімуть Беззаконня й посадять її на її престол у Шінарі.

Тоді ангел, що говорив зі мною, вийшов і сказав мені: Піднеси тепер очі свої та подивись, що це таке виходить. І я сказав: Що це? А він сказав: Це ефа, що виходить. І ще сказав: Це їхній вигляд по всій землі. І ось, було піднято талант свинцю; і це жінка,

що сидить посеред ефи.

І він сказав: Це — беззаконня. І він вкинув це у середину ефи; і кинув свинцевий тягар на її отвір.

Тоді підвів я очі свої й побачив, і ось вийшли дві жінки, а вітер був у їхніх крилах; бо крила в них були, як крила лелеки; і вони підняли ефу між землею та небом. І сказав я ангелові, який говорив зі мною: Куди несуть вони ефу? А він сказав мені: Щоб збудувати їй дім у країні Шинар; і вона буде встановлена та поставлена там на своєму підмурку. Захарія 5:5–11.

Папство, зображене як «беззаконня», або Павлом — як «той беззаконник», одержало свою смертельну рану в 1798 році, коли на кошик, у якому вона сидить, було покладено свинцевий талант. Після того спіритизм і відступницький протестантизм піднімуть її й збудують їй дім у Шинарі, у той самий час, коли Бог завершить будівництво дому, який Він збирається піднести як знамено. У Захарії фальшивим знаменом є жінка беззаконня, а знамено зображене у вигляді голубів. Тоді світ обиратиме між Римом, який є кліткою для кожного нечистого й ненависного птаха, і голубом — символом Божого завіту з людством.

І він закричав могутнім голосом, кажучи: Упав, упав великий Вавилон, і став житлом демонів, і в'язницею всякого нечистого духа, і кліткою кожного нечистого та ненависного птаха. Об'явлення 18:2.

Христос сказав у зв'язку зі Своєю смертю та воскресінням: «Зруйнують цей храм, і Я поставлю його за три дні». Ці три дні символізують пророчий період, коли зводиться храм, як це було у випадку з Мойсеєм, із Христом і з міллеритами. Вимога, щоб для жертви Аврама телиця, коза й баран були трирічними, означає, що в кожній із трьох історій завіту, які ми зараз розглядаємо, буде зведено храм. Остаточний храм завіту ста сорока чотирьох тисяч — це знамено, яке має бути піднесене як вінець до неба. Тому телиця, коза й баран — земні звірі, що відрізняє їх від птахів, які літають у небесах. В останні дні храм завіту зводиться тоді, коли Єрусалим підноситься над усіма пагорбами й горами.

Хоч я ще не визначив усіх елементів першого з трьох кроків завіту Аврама, дотепер кожен елемент, який ми розглянули, має відповідник у початку й завершенні давнього буквального Ізраїлю та в початку сучасного Ізраїлю. Ми показали три кроки ангелів чотирнадцятого розділу Об'явлення в першому кроці завіту Аврама. Фрактал трьох ангелів, що міститься в першому кроці завіту Аврама, буде ще виразніше підтверджений, коли ми розглянемо другий і третій кроки завіту Аврама.

«Вісім» приношень Аврама являють собою не лише приношення, що згодом увійдуть до ритуалів святилища Мойсея, але й окреслюють і підтверджують роль пророчого часу в історії Божого народу завіту. Вони підтверджують початок і завершення Ізраїлю як Божого вибраного народу — як у буквальному, так і в духовному розумінні.

430 років Павла — це пророчий період, який не можна логічно відокремити від 400 років Аврама. Якщо накласти їх один на один, отримаємо тридцятирічний період, після якого —

чотириста років. На цьому ми продовжимо в наступній статті.

Пророцтва, записані в Старому Заповіті, є словом Господнім для останніх днів і збудуться так само певно, як ми бачили спустошення Сан-Франциско. Лист 154, 26 травня 1906 року.